

VEBER: Naše rovarjenje pod mestom kaže bogate plodove: zdaj upravljamo z bogastvom, ki bi nam ga vsi zavidali. Upravljamo z ljubljanskim podzemljem in z močno podtalno organizacijo. Ni treba, da se hvalimo, vsi vemo, kaj smo storili in kaj je proizvod naše fantastične zamisli.

BORIS: Dejstvo je, da je za razvoj bistvena ideja, od nje vse izvira in vse se k njej vrača. Dejstvo je, da je ekonomija odvisna od ideje in da se ideja v zadnji instanci uveljavi brez pogojev! Ideja je idealna! Mi lahko idealiziramo stvari, lahko si izmišljamo in lahko sanjamo. Naše življenje je sanjsko! Naj živi ideologija!

ALEKSANDER: Krasno vino! Krasni kompoti! Naj živijo zofe in madeži! Naj živi moja ljuba ritka Ljudmila! (*Potreplja Ljudmilo.*)

VEBER: Naj oznanim veselo novico! Obračamo zgodovino. Saloma se poroči z Ivanom in Ivan bo postal moj sin! Res je bil nekoč revolucionar in intelektualec, vendar je zdaj pametnejši!

IVAN: Smrt podzemski železnici!

CIRILA: Gospodje, med nami je izdajalec!

K o n e c

Iz sodobne ruske lirike

Zdaj že milijonsko mesto Sverdlovsk, prestolnica Urala in mejnik med Evropo in Azijo, je tudi pomembno in razgibano kulturno središče. Po čudnem naključju — obisk pesnika Jakova Adrejeva v Jugoslaviji — so pesniki prav tega mesta pokazali izjemno zanimanje za slovensko sodobno poezijo. V tamkajšnjem časopisju in literarnih revijah so v zadnjih dveh letih objavili že kar lepo število prevodov slovenskih pesmi (Zlobec, Krakar, Pavček, Menart, Kovič, Kuntner, Kravos in drugi), lani so celo pripravili — kot poročajo — zelo uspel večer slovenske poezije. Pobudnik te dejavnosti je pesnik Jakov Andrejev, ki smo ga s krajšim izborom pesmi že predstavili v naši reviji, tokrat pa je za nas odbral nekaj pesnikov, ki živijo in delujejo v Sverdlovsku. Poezija tu predstavljenih pesnikov je dokaj zanesljiv vzorec poti in podobe današnje ruske in sovjetske lirike sploh.

Ur.

Aleksej Rešetov

ALEKSEJ REŠETOV je znan uralski lirski pesnik, avtor pesniških zbirk *Nežnost* in *Beli list* pa tudi knjige otroške proze.

Pesmi Alekseja Rešetova so bile objavljene v moskovskih in uralskih revijah in doživele ugoden odmev pri osrednji kritiki. Za poezijo Alekseja Rešetova so karakteristična lirična razmišljanja, samosvoje izrazoslovje in sposobnost najti poezijo v navadnih in vsakodnevnih stvareh.

Pesnik živi in dela v Permskem okrožju. Je član Zveze pisateljev ZSSR. Star je 35 let.

Odkriti bilí smo

ko smo veljali za mlade:

— Kaj ste imeli za zajtrk?

— Nič ni doma.

— Jaz pa kruh z nekaj masla imam
in marmelade.

Malo mojega kruha si vzemi, saj bo za oba . . .

Minila so leta in vse se je spremenilo.

Zdaj nihče več vprašat ne zna:

— Kaj srce ti teži?

Kaj ti pogled je stemnilo?

Malo moje svetlobe si vzemi, saj bo za oba . . .

— — —

Lahko je da — lahko je nak . . .

Lahko je smeh — lahko je mora . . .

Lahko je zarja — ali zora . . .

Lahko je luč — lahko je mrak . . .

Lahko v daljavi je vihar —

Lahko je tihi volčji krik.

Lahko so ustnice — lahko je žar.

Lahko stražar . . . Lahko slepar . . .

Lahko te že pustim —

Lahko te še lovim.

Lahko osvobodim —

Lahko te pogubim . . .

— — —

Ko krožijo v slovo žerjavi

nad gozdom lilastim v daljavi,

nad hišo, ki jo v dalji slutim,

podobno kot žerjavi čutim.

Pogled sinjino je iskal

spod vek, ki dvigam jih s težavo,

in kot pohabljeni žerjav

omahnil je v jesensko travo,

ob mater zemljo se prižel

in z njo sanjaril in trpel.

To dolga zima bo in prav,
da se obvladati je znal.
Tako boleost velika riše
v obraz človeka svojo sled;
ob tem pa mirnost z njega zbriše
in vso možatost prejšnjih let.

Maja Nikulina

Sverdlovska pesnica MAJA NIKULINA je avtorica pesniške zbirke Moj dom in vrt. Znani sovjetski kritik in poznavalec literature Vladimir Ognev je napisal v uvodu k tej knjigi: »Med vrednote te knjige štejem iskrenost in intenzivnost čustev, celovitost in prizadevanje za brezkompromisnost, prisotnost herojskega v verzih Nikuline. Avtorica občuti mir človekove duše kot večnost in kot namig zgodovine.« Knjigo Moj dom in vrt je moskovska kritika zelo toplo sprejela.

Maja Nikulina je končala filozofsko fakulteto uralske univerze in dela kot knjižničarka.

September. A suhó in vroče
je kot prej.

Na listih vitkih trtnih vej
pa vsak dan širi se obris
bakreno žoltih lis.

Začelo se je neopazno . . .
Zdaj že močnejše vonja vrt;
in dnevi kakor grozdje trt
so jedri in nebo je jasno.

Kako lahko se poslovijo! . . .
Zgodí nenadoma se zjutraj rano.
Prazne mreže poberó, ki še visijo,
in lepijo nalepke na kozarce s hrano.

Kako so srečanja težavna! . . .
Kako vse polno je težav —
in žalostna so polja ravna,
prepozno dviga se žerjav.

Speljano cesto že obžarja
svetloba zimskih deželá . . .
Drevo stoji in ponazarja
spoznanje dobrega in zla.